

SARKAŅU ZIŅAS

Madonas novada Sarkaņu pagasta pārvaldes izdevums

2016. g. SEPTEMBRIS-OKTOBRIS Nr. 4 (68)

REDAKTORES SLEJA

Septembri, kas mūs lutināja ar siltiem saules stariem, ir nomainījis oktobris, kas ir īstens rudens mēnesis un var teikt arī zelta lapu mēnesis. Šogad gan tas nav īpaši krāsains, jo pirmās salnas, kas ir tādas kā lapu krāsotājas, atnāca vien oktobra sākumā. Vēl steidzam apdarīt pēdējos rudens darbus, jo palicis ne vien drēgnāks, bet arī ievērojami tumšāks. Tumšais laiks tā vien aicina iedegt kādu gaismīņu. Vienalga, vai tā ir spuldze istabā, svečīte uz virtuves galda omulības radīšanai pie vakariņām vai sveces, ko iededzam Svečīšu vakaros kapos savu tuvinieku atcerei. Iededzot šīs sveces, neaizmirsīsim iedegt kādu gaismīņu arī savā sirdī. Tas palīdzēs sildīties pašiem, sildīs apkārtējos un palīdzēs sagaidīt laiku, kad saule atkal pagriezīsies uz pavasara pusi.

Iestājoties tumšajam laikam, mainās arī dzīves ritms. Vairāk laika pavadām pie televizoru ekrāniem, izlasām kādu grāmatu vai preses izdevumu. Un kopš seniem laikiem gada tumšākajā laikā rokas alkst darīt vēl ko. Piemēram, paņemt rokās adīkli, kas, iespējams, iesākts, bet nepabeigts nolikts kaut kur skapja tālākajā stūrī, pacietīgi gaida kopš pavasara. Un tad valdziņš pie valdziņa, pavediens pie pavediena, un top kaut kas jauns, silts... Kaut kas no sirds. Veikalos nopērkamas visdažādākās lietas, bet rūpnieciski ražotās zeķītes nekad nebūs tik siltas kā tās, kas darinātas ar īpašu sirds gaismu, domājot par to, kam tās tiks dāvinātas, un ieadot tur vislabākās domas un laba vēlējumus.

Gada vistumšākais laiks ir arī pārdomu laiks, kurā kopā saritinās tas, kas bijis, kas būs... Ko varbūt es varētu darīt citādāk, lai dzīvē netrūkst gaismas un krāsas...

Valda

Rudens sarunas

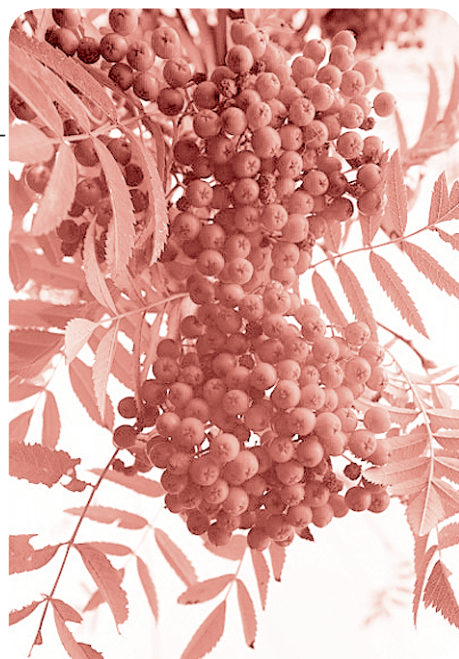
*Rudens runājas ar zīlēm un āboliem,
Kļavu lapas sačukstas par mīlestību un –
Nosarkst.*

*Rudens runājas ar zīlēm un āboliem,
Kļavu lapas aprunā cita citu un –
Dzeltē.*

*Rudens runājas ar zīlēm un āboliem,
Kļavu lapas virpuļo dejā,
Gļaužas pie vaiga
Un metas pie kājām.*

*Rudens runājas ar zīlēm un āboliem,
Un tava dvēsele rudenī šķanēt šķan;
Ļauj, lai kļavlapas svētķus svin –
Nogļāsti, pacel un nesamin.*

Sarmīte Radīņa

II pasaku lugu svētki “NOTICĒT BRĪNUMAM” “Kalnagravās” 29. oktobrī

Pikst. 14.00 – Viks “Sarežģītais zvirbulēns” Jaunais Miltu teātris (Ķekavas novads), režisore - Estere Pumpura

Pikst. 15.10 – I. Šteinberga “Kas man par to būs” Vestienas teātris “Aušas” (Madonas novads), režisore - Agnese Ģērķe

Pikst. 15.35 – “Pasaka princešu modinātāji” Rožupes teātris “Draugi” (Līvānu novads), režisore – Ināra Ivanova

Pikst. 16.00 – R. Blaumanis “Velniņi” Īslīces teātris “Dadži” (Bauskas novads), režisore – Evita Novicka

Pikst. 17.20 – “Pasaka par rāceni” Vietalvas teātris (Pļaviņu novads), režisore – Agita Lindenberga

Pikst. 17.45 – A. Lindgrēne “Karlsons, kurš dzīvoja uz jumta” Variešu teātris “Servīze”, (Krustpils novads), režisore – Inita Beinaroviča

Pikst. 18.10 – pēc pasaku motīviem “Ak, tu velns!” Aronas teātris “Aronieši” (Madonas novads), režisore – Laima Vanaga

Pikst. 18.35 – I. Šteinberga “Meža olimpiāde” Pļaviņu teātris “Aina” (Pļaviņu novads), režisore – Anita Kokina

Pikst. 19.05 – A. Grīva “Trīs laimīgi zaķi” Sarkaņu teātris “Piņģerots” (Madonas novads), režisore – Gunta Apele

Ieejas maksa – 2,00 eiro. Pirmsskolas vecuma bērniem – ieeja brīva.

Pagasta aktualitātes

Latvijas meži un tajos augošie koki ir mūsu dzimtenes lielākā dabas bagātība jau kopš seniem laikiem. Bagātība, ko mēs esam saņēmuši no saviem senčiem un nododam saviem bērniem jau kopš tik seniem laikiem, kad nebija naudas, ar ko to novērtēt, nebija skaitļu, lai tos saskaitītu, ne arī jaudīgu zāģu, ar ko tos varētu nozāģēt. Bet tomēr mūsu senčiem jau tajos tālajos laikos tā bija bagātība, par ko plaši vēstī mūsu folklorā.

NETIKUMI

Arī mūsu pagasta teritorijas ievērojamu daļu klāj meži, kas tiek gan izcirsi, gan stādīti no jauna. Pagasta centrā Bikšērē koki starp daudzdzīvokļu mājām tiek stādīti, lai uzlabotu ainavu un veidotu pievilcīgāku atpūtas zonu. Pirmie bērziņi pretī J. Ramaņa ielas nr. 13 mājai stādīti apmēram pirms 10 gadiem, pa laikam stādījumus atjaunojot. Bet... sanācis tā, ka vieni stāda, otri – posta. Un visticamāk, ka neviens no ārzemēm speciāli nebrauc nolauzt galotnes šiem bērziņiem. Process ir neatgriezenisks un šie stādījumi nekad neizaugs par tik skaistiem, staltiem baltajiem bērziem, kā par viņiem skandina mūsu tautasdziesmas. Viņi izaugs, bet postījums, kas izdarīts

šobrīd, laika gaitā būs redzams.

Tāpēc – saudzēsim un rūpēsimies par to, kas mums dots, nevis – kritizēsim un postīsim. Būsim modri un aizrādīsim vai ziņosim par kādu pārkāpumu atbildīgajām amatpersonām.

TIKUMI

Bikšēres parkā izveidota jauna koka rotaļu iekārta!

Kā informē pagasta jaunatnes lietu speciāliste Krista Vorslava, jaunizvei-

Tikumi un netikumi

dotā laipiņa tapusi “Meža dienas 2016” ietvaros Latvijas Pašvaldību savienības organizētajā projektā “Pašvaldību labie darbi parkos Latvijas simtgadei”.

Šī gada “Meža dienas 2016” moto – “Kopā nākotnes mežam!”.

Tādēļ Sarkaņu pagasta pārvalde nevēlējās apstāties Bikšēres parka attīstībā un turpat blakus jaunajai laipai tiek plānots

izvietot gan soliņus un atkritumu urnas, gan arī vēl kādu interesantu rotaļu iekārtu kā, piemēram, līdzsvara balķi, kura gatavošana jau ir uzsākta.

**Valdas K. teksts,
Kristas Vorslavas foto**

“Sarkaņu Ziņu” favorīts

“Dzīve ir par īsu, lai sapņotu mazus sapņus”

Ar tādu dzīves patiesību šobrīd dzīvo sarkaniētis **Andris Jubelis**, kas pasaules rangā šobrīd ir otrs spēcīgākais orientierists Latvijā un apmēram 60. pasaulē. Kā pats secināja, sacensībās startējis vairāk nekā 30 valstīs. Saruna ar Andri notiek dienu pirms viņa izbraukšanas uz Ķīnu, kur viņš būs to 15 dalībnieku skaitā, kas saņēmuši ielūgumu startēt tradicionālās orientēšanās sporta sacensībās.

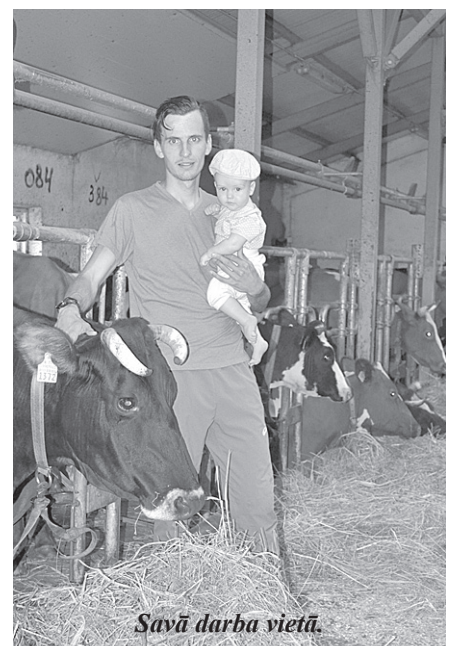
Kāds ir sākums taviem panākumiem orientēšanās sportā?

– Kā sākumu visam uzskatu mācības Sarkaņu pamatskolā, kur sportoja visa skola. Skrēja, slēpoja, bija daudz dažādu sacensību. Arī es nebiju izņēmums un tajā visā iesaistījies ar prieku. Kad 1999. gadā skolotāja Agnese Apine Sarkaņu

skolā sāka vadīt orientēšanās pulciņu, gribējās pamēģināt savas spējas tur. Tā arī tas sākās, un nemanot pagājuši 17 gadi. Pa šiem gadiem orientēšanās sportam veltītais laiks ir sadalījies dažādi. Ir gadi, kad tam esmu veltījis vairāk laika, un ir gadi, kad mazāk, un šajos gados esmu centies sevi uzturēt daudz maz formā. Par tādu kā profesionālu pieeju šim sporta veidam uzskatu pēdējos gadus.

Kāda ir tava ikdiena apvienojumā ar sportu?

– Trenējos pēc īpaša, tieši man sastādīta treniņu grafika, sadarbojoties ar treneri Hariju Šemeli. Šobrīd tieši treniņi un darbs z/s “Kaupēri” aizņem dienas lielāko daļu. Savulaik pēc Rīgas Tehniskās Universitātes beigšanas, kur esmu apguvis informāciju tehnoloģiju spe-

Savā darba vietā.

ciālista profesiju, iegūstot bakalaura un maģistra grādu, pastrādāju galvaspilsētā, bet tas īsti nebija tas, ko vēlos. Atgriezios dzimtajā pusē, jo, arī strādājot vecāku zemnieku saimniecībā, esmu ļoti nodevīgs un šos darbus var ļoti labi apvienot ar sportu. Darbs zemnieku saimniecībā man aizņem apmēram 4-5 stundas dienā. Galvenokārt tā ir rīta puse un dziļa pēcpusdiēna. Dienas vidus ir brīvdarbs, tieši šajā laikā plānoju treniņus. Šobrīd atkal mācos. Būšu treneris. Tuvākajā laikā gan konkrētu plānu šai jomā nav, bet, kas zina, nākotnē šīs zināšanas var noderēt. Beidzot Madonas ģimnāziju, apzināti izvēlējos profesiju, kas nav saistīta ar sportu, jo tad iespējas ir plašākas. Un nekad nevar zināt, kā dzīve pagriežas.

Klātienē ar savu pašreizējo treneri tiekos ļoti reti. Tas nav arī nepieciešams, jo šobrīd tas viss iespējams virtuālajā pasaulē, kur mani noskrietie kilometri viņam redzami un arī padomus, kā labāk un pareizāk darīt, viņš var sniegt elektroniski.

Šobrīd sacensībās pārstāvu ne tikai Latviju, bet projekta ietvaros arī kādu Lietuvas klubu. Ja runājam par orientē-

Preī finišam.

šanās sportu, tad neapšaubāmi visattīstītākais tas ir Somijā, Zviedrijā, tāpat Norvēģijā arī Dānijā. Baltijas valstīs tradīcijas ir stipras jau no Padomju Savienības laikiem. Iespējams, tas arī ir pamats, ka šajās valstīs orientēšanās ir Tautas sports ar lielo burtu.

Kā tiec galā ar finansiālo pusi, jo sports nav nekāda lētā nodarbe?

– Viss, kas saistās ar dalību Eiropas un Pasaules čempionātos, tiek segts no valsts, un par to rūpējas konkrētā sporta veida federācija. Tāpat tas ir arī ar treniņnometnēm un dažādām citām sacensībām. Neiztikt, protams, arī bez personīgajiem līdzekļiem. Ir līgumi ar veikaljiem un dažādām firmām, kas atbalsta šo sporta veidu. Man savukārt jāpopularizē viņu vārds. Iespēju robežās palīdz arī Madonas novada pašvaldība. Tā, vidēji aprēķinot, lai varētu trenēties un startēt šādā ritmā kā pašreiz, man gadā nepieciešami vismaz 8000,00 eiro. Kā piemēru varu minēt, ka sezonai nepieciešami apmēram 15 apavu pāri. Ar apģērbu ir nedaudz vienkāršāk. Klāt nāk vēl dažādi sīki izdevumi. Iztikt var un ne

brīdi neesmu nožēlojis, ka pametu darbu Rīgā un strādāju šeit – Sarkaņos. Tas gan nenozīmē, ka varu nedarīt mājas pienākumus, ja nav kādreiz vēlēšanās to darīt. Mājiniēki ar manu prombūtni rēķinās vien tad, kad esmu sacensībās.

Pieminēji dalību armijas sporta spēlēs. Kādā statusā tu tur piedalies?

– Lai piedalītos militarizētājās sacensībās, saistībai ar armiju ir jābūt. Jau 10 gadus esmu zemessargs. Piedalos mācībās un zinu visu, kas saistās ar šo veidojumu. Tā ir ļoti laba pieredze gan dzīvē, gan sportā. Man tā ir vainagojusies arī ar panākumiem. 2015. gadā ar labiem panākumiem startēju augsta ranga sacensībās. Ir zināma disciplīna, ar ko jāreķinās. Arī šogad vēl ielplānots starts šā gada novembrī šāda veida sacensībās Brazīlijā.

Kā vērtē orientēšanās sportu Latvijā?

– Orientēšanās sporta popularitāte Latvijā ir diezgan augsta. Gadā notiek apmēram 500 dažādu sacensību. Arī dalībnieku skaits tajās ir ievērojams. Ar interesentiem strādā profesionāli, zinoši treneri. Tāpat mums ir fantastiski karšu zīmētāji, kuru pakalpojumi tiek izmantoti visaugstākā mēroga sacensībās. Arī Orientēšanās sporta federācija, manu prāt, strādā ļoti labi, meklējot labākos un izdevīgākos risinājumus jebkurā jautājumā.

Ko uzskati par lielākajiem panākumiem savā sportista karjerā?

– Neapšaubāmi, tā ir šī sezona. Čempions Latvijas olimpiādē sprintā un 7. vieta stafetes komandā pasaulē. Tas ir tāds kā atskaites punkts visiem iepriekšējiem gadiem, kad arī bija augsti panākumi, tikai citāda ranga un mēroga sacensībās. Šobrīd mērķis ir pie sasniegtā nepastāties, un tas galvenokārt atkarīgs no manis. Tāpat ļoti lielu stimulu man dod ģimene. Vecāki, brāļa ģimene un, protams, mani mīļie Elīna un Everts. Viņi ir man blakus vienmēr, kad to var savienot ar ikdienu. Ļoti gribētos pasaules rangā no 60. vietas pakāpties uz kādu 30. Vai sanāks, to rādīs laiks. Tāds vienkārši ir mans mērķis, jo, kā saka latviešu dzīves gudrība – “dzīve ir pārāk īsa, lai sapņotu mazus sapņus”. Mans sapnis šobrīd ir lielāks, un domāju, ka tas nepaliks tikai sapnis...

Ar **Andri Jubeli** sarunājās **Valda K.**

Foto no personīgā arhīva

Kopā savtām mīļajiem.

Ceļojumi

Tautas tērpos pa kaktusu zemi

No 28. jūlija līdz 16. augustam devos pārstāvēt Latvijas valsti Latvijas delegācijas sastāvā vispasaules folkloras komitejas CIOFF organizētajā festivālā „Folkloriāde 2016” Meksikā. Kā folkloras kustības dalībniecei nest pasaulē mūsu tradicionālo folkloru bija liels gods, jo Folkloriāde ir vispasaules folkloras festivāls, kas norit reizi četros gados un katru reizi citā kontinentā, līdzīgi kā sportistiem – Olimpiskās spēles.

Latvijas delegāciju pārstāvēja spēcīgākie folkloras kustības dalībnieki – gan vadītāji, gan dalībnieki – no visas Latvijas, kā arī viens Amerikas latvietis. Kopumā bijām 24 pārstāvji – gan dziedātāji, gan muzikanti, gan dejotāji. Pirms brauciena notika vairāki mēģinājumi, kuros izveidojām vairākas koncertprogrammas atbilstoši festivāla prasībām un apgūvām jauno repertuāru.

Pēc 36 stundu ilga ceļa nonācām mūsu pirmajā galamērķī – Meksikas kultūras galvaspilsētā Zakatekā, kur sastapām vairāk nekā 70 citu valstu grupas. Jau pirmajā dienā tikām viesmīlīgi sagaidīti un iepazīstināti ar kaktusu izstrādājumu – *meskalito*, kas tā pati tekila vien ir, tikai mājas brūvējums. Pēc sagaidīšanas *fiestas* nekāda atpūta vairs nebija. Trīs nedēļu laikā mums bija tikai divas brīvas dienas, pārējās – gājieni un parādes, ģenerālmēģinājumi, skaņas pārbaudes, fotografēšanās, inaugurācijas un koncerti. Atbraucām nogurušāki nekā aizbrau-

cām, tomēr, pateicoties smaidīgajiem un sirsnīgajiem meksikāņiem un Meksikas saulei, gūto emociju gamma atsvēra gan locītavu traumas, gan vēnas, kas pēc pārbraucieniem un koncertiem lika sevi manīt.

Spilgti tērpi, esgotiski instrumenti, krāšņi cittautu rokdarbi, dejas un dziesmas caurvija visu mūsu ceļojumu. Tika izveidota neaizmirstama draudzība ar dažādu valstu pārstāvjiem no visas pasaules. Tomēr visvairāk atmiņā paliks grupas no Tahiti un Portugāles, ar kuriem kopā mitinājāmies vienā no Hilton viesnīcām un aizvadījām vairākas baseina ballītes.

Par Meksiku iespaids radās ļoti duāls: zeme – fantastiski skaista; laikapstākļi prognozējami – karsti; cilvēki – sirsnīgi un reliģiozi, bet tajā pašā laikā – izteikts varas režīms, bīstami apstākļi lauku reģionos narkotiku karteļu dēļ. Mūsu grupu pavadīja vairāki apsardzes darbinieki. Kad devāmies koncertizbraukumos ārpus lielajām pilsētām, mūs pavadīja divi militārās policijas džipi ar vairākiem bruņotiem policistiem. Kad naktī šķērsojām citus štatus uz nākamo festivāla reģionu, braucām sešu autobusu karavānā ar norādēm, lai naktī nekur nestājamies. Sajūtas – nedaudz šausmiņošas. Ak jā, šoferis naktī tomēr stājās, jo, šķērsojot katru štatu, priekšā - muitas policija. Neraugoties uz to, ka bijām festivāla dalībnieki ar festivāla caurlaidēm,

vairākkārt arī mūs un mūsu čemodānus pārbaudīja.

Tomēr, par spīti stingrajiem drošības pasākumiem, šo to redzējām arī no Meksikas, pat pavisam negaidītas lietas kā, piemēram, Meksikas motociklistu saietu, ziedošu agavju laukus, kaktusu augļus un vietējos zoo. Ar latviešu neatlaidību izcīnījām sev arī dažas ekskursijas. Apskatījām senākās Meksikas sudraba raktuves, Tradicionālo Masku muzeju, seno indiāņu piramīdas, Meksikas kalnu grēdas. Piramīdas, tā vien šķita, tik tiešām apvij maģiska enerģija. Paši izturīgākie mēroja ceļu pa klintīm upurkalnā, kas 40 grādu svelmē bija gana sarežģīts uzdevums. Līdz galam uzkāpu arī es, un gandarījums par paveikto bija neaprstāms. Visapkārt pavērās plašs un kalnains apvidus un klusums - tikai vējš. Kalnā satikāmies septiņi latvieši un nedaudz meditātīvi sākām dziedāt lauku un saules dziesmas. Un tad notika brīnums. Cits pēc cita ap mums sāka virpuļot milzīgi, raibi taureņi. Ko tādu neizdodas piedzīvot bieži.

Visemocionālākais tomēr bija kontakts ar meksikāņiem. Sākotnēji pierast bija grūti, jo visi vēlējās nofotografēties ar baltajiem cilvēkiem. Kad kaut kur devāmies tautas tērpos, uz ielas tika uzņemtas kopbildes ar intensitāti desmit foto minūtē! Nedaudz kaitinoši un nogurdinoši, it īpaši pēc stundu gara koncerta. Tomēr pēc pāris dienām jau aprādām un ar prieku fotografējāmies, jau jokojoj, ka viens foto – 5 peso.

Atmiņā paliks arī asie meksikāņu ēdieni (tapas, načos, čičerone, tuna), našķi un dzērieni, praktiski viss tiek jaukts vai pasniegts ar trīs veidu čili. Lai gan organizatori apgalvoja, ka ēdienkarte pielāgota pasaules virtuvei...

Pēc brauciena pagāja laiks, kamēr atkal vēlējos domāt par tautas mūziku un tautas tērpu, jo, godīgi sakot, pēdējās dienās tautas tērpa vilkšana vairs neizraisīja nekādu patiku. Tomēr tagad, kad visas emocijas *sagremotas*, gribas atkal mesties iekšā ar dubultu sparū. Esmu iedvesmojusies vadīt vīru kopu. Tad nu

Festivāla koncertos.

Nopietnā apsardze.

Kopā ar mammu un kolēģi Ingrīdu.

redzēs, kā mums ies... Ir vēlēšanās vēl vairāk nest folkloru ikdienas darbībā ar biežākiem pirts apmeklējumiem, sviesta kulšanu un citām nedaudz piemirstām darbībām. Personīgi es noteikti mācīšos skatīties uz dzīvi ar gaišāku skatu, jo latvieši tik tiešām ir ļoti ego-centriskā un nīgra tauta. Ne reizi mek-

sikāņi nesūdzējās par savu dzīvi vai apstākļiem, arī tad, kad uzsākām sarunu par politiku. Viņiem politika ir kaut kas tāls, kas neskar viņu dzīvi, lai gan vidēji mēnesī meksikāņi pelna 60-90 eiro. Pie mums ir labi, ļoti labi! Te ir daudz iespēju, brīvība, nekā netraucē kaut ko mainīt sevī un savā dzīvē, ja to vē-

lamies. Galvenais to saprast un smaidīt vairāk!

Paldies Madonas novada domei, Sarkanu pagasta pašvaldībai par atbalstu!

Madara Grudule,
folkloras kopas "Libe" vadītāja
Foto no **personīgā arhīva**

Svētku brīži

23. augustā, brīnišķīgajā otrdienā, kas pēc ilgstošajām lietavām mūs atkal palutināja ar saulīti, pie Biksēres muižas pulcēja 15 brīvprātīgos entuziastus skaistam darbam ar ziediem.

„Ziedu paklājs”, kas šogad norisinājās jau trešo reizi, ir „Baltijas ceļa” atcerei velītās pasākums, kura idejas autore un organizatore ir Valentīna Gailīte. Pasākuma ideja ir no saziēdotiem un sadā-

vinātiem ziediem veidots lielformāta floristikas mākslas darbs. Darba vadlīnija šogad bija „Saulē. Jūra. Vējš”, jo šīs lietas ir kopīgas gan Latvijai, gan Lietuvai, gan Igaunijai, tā simbolizējot, ka ne tikai „Baltijas ceļā”, bet arī ikdienā esam cieši saistīti ar savām kaimiņvalstīm gan ar viņainās jūras, gan spožās saules, gan trauksmainā vēja pavedieniem.

Paldies uzcītīgiem darba rūķiem, kas atrada laiku, varēšanu un gribēšanu piedalīties un ar savu roku pievienot ziedus skaistajā mākslas darbā. Liels paldies Līgai Tētai, kas visu vasaru sargāja un loloja „Sauli”, Paldies Imantam Pulkstenim, kā arī Kristeram Rudzītīm un Ilgonim Strodam par muzikālo piepildījumu un liels paldies visiem, kas atbrauca, lai apskatītu un veidotāju radītprīeku novērtētu ar savu skaistuma redzēšanas prieku!

Jutas Gailītes teksts,
Gunitas Cīrules foto

Jaunie talanti

Bikšeres muižas svētku laikā viesiem bija iespēja apskatīt vairākas izstādes. Vienu no tām bija veidojusi sarkaniete Māra Drozdova. Darbi tapuši kā māģistra darbs, absolvējot Latvijas Mākslas akadēmiju. Pāris dienas pēc svētkiem Māra ar "Sarkanu Ziņu" lasītājiem dalās pārdomās par mākslu un savu ceļu tajā, kā arī iepazīstina ar sevi, savu ikdienu.

Kā tapa izstādes darbs?

– Sietspiežu sērija un skulptūras ir darbu kopums "Tāds pats, tikai savādāks" un tie runā par cilvēka atmiņu mainīgumu, kā laika ietekmē fakti, ja netiek datēti, kļūst nepatiesi un apdzejoti ar jaunu melīgu informāciju.

Par darba sākumpunktu izvēlējās fotogrāfijas no manas ikdienas, tādus notikumus, kurus, ja nebūtu fiksēti, es šobrīd neatcerētos vai arī atcerētos ar jaunām un iespaidīgākām Minhauzena stāstu detaļām.

Ar darbu tapšanu gāja brīžiem dramatiski, jo, strādājot sietspiedes tehnikā, jābūt uzmanīgam un precīzam. Taču man nepiemīt neviena no šīm īpašībām, tādēļ vairāk nekā puse no novilkumiem bija "melniem" pirkstu nospiedumiem rotāti.

Ar skulptūru tapšanu veicās vēl sliktāk! Trīs dienas pirms izstādes atklāšanas Rīgā man nebija pabeigta neviena no skulptūrām, jo biju izvēlējusies strādāt vēl sev nepieradinātās tehnikās. Bet rezultātā biju apmierināta ar savu veikumu.

Rezultāts gan liekas tīri labs un ir sajūta, ka esi izvēlējusies pareizo ceļu dzīvē. Kā nonāci līdz šodienai?

– Nāku no Sarkanjiem, kur arī uzsāku skolas gaitas Sarkanju pamatskolā. Pēc tam turpināju mācības Madonas Valsts

Varu atļauties strādāt tad, kad ir iedvesma

ģimnāzijā, kur ar sekmēm gāja kā pa kalniem, kā pa lejām, jo no skolā apgūtajiem priekšmetiem mani maz kas interesēja. Parāli apmeklēju mākslas skolu, mūzikas skolu un gāju uz treniņiem slēpošanā. Nodarbojos ar visu to, kas šķita interesantāks par mājasdarbu pildīšanu.

Latvijas Mākslas akadēmija bija vienīgā augstskola, kurā iesniedzu dokumentus pēc vidusskolas beigšanas. Patiesībā šobrīd es domāju, ka tas bija drausmīgi neapdomīgs gājieni. Ja nu man nebūtu sanācis tajā iekļūt? Es jau nemaz nezināju, kāds tur stādoties ir konkurss. Bet man izdevās!

Nav bijis arī tā, ka māksla ir vienīgā vieta, kur es sevi redzētu nākotnē. Domāju, ka kādā savas dzīves brīdī varētu vēlēties mācīties vēl kādā skolā vismaz savu interešu apmierināšanai.

Kāda ir tava ikdiena pēc augstskolas pabeigšanas un kādi ir nākotnes plāni?

– Šobrīd strādāju mājās galvaspilsētā un izbaudu to, ka pati nosaku savu darba laiku. Ar to ir paveicies, jo esmu "pūce", kas labprātāk izguļas un darbu var darīt, kad ir iedvesma, nevis, kad to nosaka kāds cits manā vietā.

Bet nav jau nemaz tik saulaini, kā izklausās, jo sēdēt pie datora reizēm sanāk tik daudz, ka mana dienas sportiskākā daļa ir gājieni līdz ledusskapim!

No malas nezinātājam varētu likties, ka būt māksliniekam vai dizainerim kādā jomā – o, tas gan varētu būt sapņu darbs!

Tik viegli, un visādas mūzas nāk ciemos. Taču šodien manā pieredzē un uztverē mākslinieks ir kļuvis par tādu pašu ofisa vīriņu kā tie, kas sēž bankā.

Brīvajā laikā nodarbojos ar sportu – skrienu, vingroju un nodarbojos ar ekstrēmo skrituļslidošanu. Pirms gada sāku iet uz "Dāmīšu sarīpošanos" Rīgā, Monsterparkā, kur meitenes bez jebkādas kautrēšanās un pieredzes var mācīties braukt ar skrituļdēļiem, skrituļslidām un kārtīgi "izslaucīt" skeitparku.

Pašreiz esmu paņēmusi pauzi, jo šobrīd nav manos plānos piedalīties kādā izstādē, nepietiek visam laika, gribas attīstīties citās jomās. Izstāžu plānošana un organizēšana prasa lielu darbu, arī līdzekļu ieguldījumu. Varbūt jāsaņem uz nākamo vasaru kaut ko izdarīt, nevar jau arī pavisam "ierūsēt". Gan jau radīsies kāda ideja, ko gribēsies realizēt.

Šobrīd zīmēju, ilustrēju, veidoju reklāmas. Kā redzamākais darbs nesen bija reklāma televīzijā un reklāmas stendiem par Vienības braucienu Siguldā. Divas reizes mēnesī zīmēju plakātus "Dāmīšu sarīpošanai" Monsterparkā. Laikam jau tādēļ arī šobrīd ir diezgan daudz darba piedāvājumu tieši sportisko aktivitāšu reklāmu sagatavošanai. Veidoju logo, vizītkartes, plakātus, vārdu sakot, visu, ko var uzzīmēt uz papīra caur modernajām tehnoloģijām. Lielu pacietību prasa animāciju veidošana, bet tas ir interesants process.

Ar Māru Drozdovu tikās Valda K.
Foto no personīgā arhīva

Jaunie projekti

Laikā no 25. maija līdz 5. oktobrim Sarkaņu pagasta bibliotēkā tika īstenots biedrības „Sarkaņu pagasta kultūrmantojums” projekts „Ceļā uz savu tautas tērpu”, kuram finansējums iegūts, pateicoties Valsts kultūrkapitāla fonda „Latvijas Valsts mežu atbalstītās Vidzemes kultūras programmas 2016” projektu konkursa atbalstam.

Projekta mērķis bija sniegt biedrības „Sarkaņu pagasta kultūrmantojums” biedriem, apkaimes iedzīvotājiem un pārējiem interesentiem aktuālas, viņiem interesējošas ziņas par tautas tērpiem Vidzemē. Sešās aizraujošās lekcijās, kuras vadīja vēstures zinātņu doktore Anete Karlsona, projekta dalībnieki uzzināja par apģērbu un galvassegu vēsturi un to veidiem, kā arī tekstilmateriālu krāsošanas tradīcijām, brunču audumu tehnikām

un citus interesantus faktus. Katrs lekciju apmeklētājs bagātināja savas zināšanas par tautas tērpiem un ir spēris soli tuvāk savam personīgajam ar savām rokām darinātajam tērpiem.

Lekciju dalībniece Sandra Briede at-

zīst: “Grūti aprakstīt tās izjūtas, kas ir pēc lekciju noklausīšanās, jo emociju ir ļoti daudz. Ļoti patika lektore. Patika tas, ka uz ekrāna bija skatāmas bildes ar apģērbiem, viegli bija izsekot, kā laika gaitā veidojās apģērbi. Interesanti bija pielaikt senās galvassegas un pārliecināties, ka viss ģeniālais ir vienkāršs – vienu taisnstūri apvienojot ar galvu, otru pārsien pāri, lai nekas nekristu nost. Neatņemamas ir iegūtās zināšanas par dziju krāsošanu. Šīs lekcijas laikā sapratām, ka jāraksta jauns projekts un laiks jāvelta tieši dziju krāsošanai ar dabīgiem līdzekļiem. Personīgi man no tautas tērpa šobrīd ir tikai brunči, bet ceru, ka līdz Latvijas simtgadei man būs gatava lielākā daļa no tautas tērpa.

Projekts izdevās lieliski. Īpašs paldies par interesantajām lekcijām lektorei Anetei Karlsonai, par viesmīlību un atsaucību Sarkaņu pagasta bibliotekārei Irīnai Bačukai un, protams, visiem lekciju apmeklētājiem. Atliek vien novēlēt, lai katrai izdodas tikt pie sava tautas tērpa!

Ilze Pliska,
biedrības „Sarkaņu pagasta kultūrmantojums” projekta „Ceļā uz savu tautas tērpu” vadītāja
I. Bačukas foto

Vēstures atspulgos

Pirmie mēneši muzeja krātuves darbā

Kopš Muzeju nakts 21. maijā Madonas novadpētniecības un mākslas muzeja krātuvē Sarkaņos apmeklētāji var skatīties dažas priekšmetu kolekcijas un izstādes.

Šajā laikā atklātajā krājumā iegriezušies vairāk nekā 600 apmeklētāji. Ja Muzeju naktī nācēji vairāk bija no Madonas un dažādiem, arī tālākiem, Latvijas novadiem, tad jūlija sākumā, kapu svētku dienā, te bija kā “mazajā” salidojumā, jo savā bijušajā skolā iegriezās dažādu gadu absolventi un darbinieki, kas ne vien skatījās, kādas izmaiņas ēkā notikušas un kā te iejutušās muzeja lietas, bet jo sirsnīgi dalījās atmiņās par notikumiem un telpu iekārtojumu viņu mācību vai darba laikā.

Pirmā grupa, kas krātuvi apmeklēja tūlīt pēc atklāšanas, bija skolēni no Cesvaines vidusskolas kopā ar audzinātāju Sarmu Dimperi (dzim. Miglioni), Sarkaņu skolas absolventi, bet lielākā apmeklētāju grupa ieradās septembrī – 27 skolēni no Jaunpiebalgas vidusskolas 7. klases. Pie mums viesojušās arī ārzemju delegācijas no Moldovas, Francijas, Zviedrijas, bet septembra nogalē tikāmies ar Vaijes – Madonas draudzības biedrības pārstāvjiem no Vaijes, kuri pirms gada ar savu transportu palīdzēja no Madonas uz Sarkaņiem pārvest muzeja lielā-

Ciemiņi no Kulēnas (Francija).

Laimas Garās foto

kos priekšmetus (lādes, stelles, aptiekas mēbeles u.c.). Izstaigājuši telpas, ciemiņi atzinīgi vērtēja jau paveikto krājuma iekārtošanu. Prieks, ka daļa apmeklētāju, kas ierodas Sarkaņos, interesējas par visām trim mājām – par Amatu skolu, bibliotēku un krātuvi, protams, katram objektam ir arī tikai savi ciemiņi.

Jaunākā paaudze atklātajā krājumā var skatīt daudzus priekšmetus, kurus ikdienā vairs neredz lietojam (tabakas griežamais dēlītis, kalpiņš, skalturis, vīzes, abra u. c.) vai kuri krietni ir mainījuši savu izskatu (veļas mazgājamā mašīna, gludināmais dēlis, saldējuma kuļamais u. c.). Ar aizrautību eksponātus skatās gados cienjami ļaudis, viņiem raisās atmiņas par to, kā kults sviests, cepta maizīte, pļauts ar vienroča izkapti... No viņiem uzzinu arī pati interesantu informāciju, tāpat apmeklētāju uzdotie jautājumi mudina ko jaunu noskaidrot un mācīties. Vai zināt, kāds bija uzskats par to, kad bērns ir gatavs sākt ganu gaitas? Izrādās – kad no maizes klaipa pats var nogriezt riecienu... Un cik dienas vīzes iztur kārtīgu valkāšanu? Un kura ir vienzirga spēka “auzu motora” atslēga? Apmeklētāji bieži vien aizdomājas, kas vēl saglabāties un atrodams no senākiem gadiem arī viņu mājās.

Atklātā muzeja krājuma iekārtošana Sarkaņos turpinās. Vēl notiek darbs mēru un tvertņu kolekcijas priekšmetu sagatavošanā, lai pēc telpas remonta tos varētu izvietot plauktos un pavasarī

Atvesti muzeja priekšmeti no “Mengeļiem”. Ineses Sudāres foto

piedāvāt apmeklētājiem skatīšanai. Oktobra sākumā no brāļu Jurjānu muzeja "Meņģeļos" tika pārvestas tur uzglabātās apmēram 120 dažādas lietas, kas papildinās jau skatāmos priekšmetus vai krātuves plauktos nonāks vēl pēc laika. Ir iecere ap Sveču dienu veidot izstādi par gaismekļiem (skalturis, svečturis, lukturis, petrolejas lampa).

Oktobrī muzeja krātuves darba laiks Sarkanos paliek iepriekšējais – apmeklētāji ir gaidīti katru dienu no otrdienas līdz piektdienai no plkst. 10.00 līdz plkst. 17.00. Par apmeklējumu citā laikā (sestdienās vai svētdienās) lūdzu iepriekš zvanīt (20221997 vai 26579716). Informācija atrodama arī Madonas muzeja mājaslapā. Novēlu pēc rudens darbiem iegriezties arī muzeja krātuvē.

Inese Sudāre,

Madonas novadpētniecības un mākslas muzeja krājuma glabātāja Sarkanos

T. Reitera kora dalībnieki no Stokholmas.

Laimas Garās foto

Sarkaņu skolas direktoru atceroties

Madonas novadpētniecības un mākslas muzeja krātuvē Sarkanos skatāmas lietas – skolēnu formas un skolas soli, skolēnu organizācijas simbolika un atribūtika, kas saistās ar laiku, kad Sarkaņu pamatskolā par

skolotāju (kopš 1951. gada) un direktoru (1975-1991) strādāja Edgars Sudārs, kam vasaras nogalē bija 90 mūža gadu atcere.

Cienot un pieminot pedagoga darbu un sabiedriskās aktivitātes Sarkaņu

pagasta dzīvē vairāk nekā četrdesmit gadu garumā, skolas zālē izveidota E. Sudāram veltīta izstāde.

No Sudāru ģimenes arhīva te skatāmas liecības, kad Edgars mācījās sava dzimtā pagasta skolā Lazdonā, arī Madonas vidusskolas gatavības apliecībā var pavērtēt, cik cītīgs mācībās bijis vēlāk prasībās stingrais skolas direktors. Tāpat izstādē lasāmi fragmenti no E. Sudāra atmiņām, ko pierakstījusi mazmeita Sabīne un kas sniedz interesantas ziņas par viņa bērnību un skolas laiku:

“Mans vectēvs vislabāk atceras ekskursiju uz Rīgu, kas notikusi vasarā pēc 1. klases. Toreiz ekskursija notikusi četras dienas, braukuši ar smago auto. Viņi apmeklēja Koknesi, Pērsi, Nāves salu, Ķuzes konfekšu fabriku, avīžu spiestuvi.

Viņš četrus gadus gājis arī mazpulkos. Tur audzējis cigoriņus un cukurbietes, kuras vēlāk licis izstādēs. Par nopelnīto naudu nopircis slēpes.

Skolā Edgars spēlēja futbolu. Bijis labākais vārtsargs, bet būt par vārtsargu viņam nepaticis, jo nevarējis izskrieties.”

Varbūt sportošanas prieks ir tas, kas

Velo ekspedīcijas Madonas novada jauniešiem "Desmit līdz 100" dalībnieki izciliem sarkaniešiem veltītajā izstādē.

Laimas Garās foto

Izstādē fotografēja Inga Sudāre

rosina E. Sudāru, strādājot pirmos trīs darba gadus par pedagogu Grostonas 7-gadīgajā skolā, apgūt fiziskās kultūras skolotāja kvalifikāciju vispirms kursos un, kad Sarkaņos paskrējuši jau vairāki darba gadi, iegūt augstāko iz-

glītību šajā jomā.

Edgars Sudārs vada fizikultūras stundas, trenē skolēnus dažādos sporta veidos. Skolas novadpētniecības materiālos saglabāti diplomi, kas liecina, ka Sarkaņu skolēni piedalījušies kolhozu

un rajona sacensībās gluži vai 20 dažādos sporta veidos, slalomu un zemledus maksšķerēšanu ieskaitot. Tikpat aktīvi E. Sudārs iesaistās sporta pasākumu organizēšanā un tiesāšanā kolhozu laikos, daudz startē arī pats gan vietējās, gan tā laika rajona sacensībās.

16 gadi Edgaram Sudāram aizrit skolās direktora amatā ar skolas ikdienas darbiem un svētkiem, prasībām un steigu, prieku un gandarījumu, ar atbildību.

Izstādes fotogrāfijās ir redzami skolas, sporta un sabiedriskās dzīves mirkli, tāpat arī Edgara un Elgas Sudāru ģimenes kopīgie brīži ar bērniem un mazbērniem un prieks par atkal satikšanos ar bijušajiem kolēģiem.

Sarkaņu skolas skolotājam un direktoram Edgaram Sudāram veltītā izstāde skatāma vēl oktobrī muzeja krātuves darba laikā.

Inese Sudāre,

Madonas novadpētniecības un mākslas muzeja krājuma glabātāja Sarkaņos

Tradīcijas

Interesantais no mūsu senču pūralādes

Rudens nepārprotami ienācis „Jaundilmaņu” pagalmā, aiznesdams vasaras košumu, vien Libe skrien burbuļodama pa savu akmeņaino ceļu, atgādinādama ūdens un dzīves nepārtraukto ritmu uz Zemes. Tūrisma sezona ir vasara, kad muzejā iegriežas vairums apmeklētāju no citiem novadiem, arī pa kādam ārzemniekam, no mūsu novada un pagasta gan mazāk.

Augusts muzejā izskanēja ar Piemiņas pēcpusdienu profesoram Aleksandram Bieziņam, atzīmējot viņa 119. dzimšanas dienu. Profesori Jānis Vētra un Haralds Jansons (A. Bieziņa skolnieks) ieskatījās senākā vēsturē, runājot par personībām, no kurām studiju un darba gados zināšanas ir smēlies A. Bieziņš. Vairumam, kuri ikdienā nav saistīti ar studijām vai darbu medicīnā, pieminētie vārdi bija sveši, jo tā jau ir medicīnas vēstures klasika. Pamatatziņa ir tā, ka ikviens no mums

dzīves gudrības un prasmes iegūst uz iepriekš radītajām zināšanām un pieredzi, atliek vien to visu iemācīties un pielietot savā darbībā. Haralds Jansons ir pētījis Bieziņu dzimtas izcelšanos un ienākšanu Biksērē vai tolaik Patkules pagastā, par to iepazīstinot klātesošos. Pasākumā piedalījās folkloras kopa „Krauklēnieši” folkloristes Baibas Putniņas no Cesvaines vadībā. Priekšnesuma izvēle nebija nejauša, jo kādreizējā Jaundilmaņu saimniece un māju cēlēja kopā ar Gustu Bieziņu (1845-1934) ir Maija Bieziņa (1848-1902) -profesora vecmāte. Viņa bija liela latviešu tautasdziesmu teicēja un paražu zinātāja, šodien teiktu – tautas gara mantu glabātāja. Tautasdziesmu vācējam Andrejam Kalniņam 1895. gadā pierakstīšanai viņa ir nodevusi apmēram 390 tautasdziesmu, no kurām 111 tautasdziesmas ir atrodamas Dainu skapī, kas savukārt kopš 2001.

gada ir iekļauts UNESCO programmas „Pasaules atmiņa” reģistrā.

Iekārtojot izstādi „Divi Baroni”, tika izmantoti Madonas novadpētniecības un mākslas muzeja materiāli arī par citiem teicējiem mūsu pagastā. Auguste Ramane (dzim. 1874.g. Sarkaņu pag. „Dzeņos”) zinājusi 114 tautasdziesmas, kuras pierakstījis Valdis Breģis. Ilze Miezone (1866-1944) no „Jaunbākiem” zinājusi daudz nostāstu, ticējumu un ieražu. Viens no viņas nostāstiem: „Uz robežas starp Līciem, Daļģiem un Jaunbākiem ir dziļāka grava - Ugītis. Tur naktīs raudot un vadājot apkārt. Kāda meita esot nožņaugusi savu nekristīto bērnu, pabāzusi zem tiltiņa, tas tur spokojo ties. Zviedru laikos tur esot gājis pāri kara ceļš, un veci ļaudis stāstījuši, ka tur esot noglabāta kāda naudas lāde.” Made Kalēja (dzim. 1868. g. Sarkaņu pag. „Pursmenos”) ir tautasdziesmu,

ticējumu, parunu teicēja un pierakstītāja. Viktors Medenis (1886-1964), kas dzīvojis Sarkaņu pag. „Līcos”, ir stāstījis nostāstu par stipro Ančaugu tēvu un žīdu Kānu. Anna Skubiņa un Alīda Čude zinājušas teikt par Sarkaņu pagasta kalniem un to apsaimniekotājiem, pierakstījusi Anna Bebre:

Dzīšu kalns (vēl Cīšu, Cīsiņu kalns), tuvākās mājas „Ješkas” un „Baltiņi”. Ješku saimnieki bijuši Plātes un Rozen tāli. Šais mājās lieli ķiršu dārzi, ogas tika vestas uz tirgu. Plātes dēli Dzīšu kalnā, kas bija viņu zeme, rīkoja balles, īpaši Jāņus. Kalns ļoti stāvs, klajā vietā, no vienas puses līdzens, uzejams, no dienvidiem ļoti stāvs. Še aug deviņviru spēks, derīgi augi, skaistas smilgas.

Rēķu kalns – pie „Rēķu” mājām. Kultivēts sēšanai. Kalna virsotnē bija novērošanas tornis, no kura skaidrā laikā varēja redzēt 12 baznīcas. No šīm mājām nāk ārste Alīne Vīksne, precējusies ar Teteri, kas Ulmaņlaikos bijis ministrs. Vīksnes ļoti sabiedriski, jauki saimnieki.

Blesēnu kalns – bijušas divas „Blesēnu” mājas, kur saimnieki bijuši Priedītis un Briedis.

Putnu kalns – ceļā no „Pritņu” mājas uz Rēķiem. Pašreiz kalna nav, nolīdzināts ceļa izbūves laikā.

Kočkaru (Kočkera) kalns – pie tā mājas „Kočkares”, „Murāni”, „Bukšas”, „Buliņi”. No šī kalna mājām nāk Pēteris Plikauss, kas Rīgā mācījies dziedāt. Sarkaņos vadījis kori, dziedājis solo. No šejienes Augusts Voss ņem sievu.

Akļa kalns – mājas „Pritņi”, pavisam trīs saimniecības. Vienā Jēkaba

Vītoliņa tēva brālis, kuru kara laikā nosit aviācijas bumba. Otrie „Pritņi” ir Annas Skubiņas dzimtās mājas. Viņa visu mūžu strādā par vecmāti Cesvainē un Madonā. Trešos saimnieko Skubiņas mātes tēvs Simsons. Akļa kalnā bija purviņš, kur auga dzērvenes, brūklenes. Purviņam nav varējuši sataustīt dibena, tāpēc „akls”. Pie „Pritņiem” nebija akas, bet avots, kas, negaisam vai lietum tuvojoties, „vārījies”, metis dzirkstošus gaisa burbuliņus. Avotā nekad netrūka ūdens.

Caurvēdera kalns – „Caurvēderos” trīs māju saimnieki – Piekalns, Balodis, Caurvēderis. Balodis darbojies pagasta valdē, patērētāju biedrībā. Caurvēdera māju vēlāk nopērk Breģi, kam Madonā gatavo apģērbu veikals. Kalna vienā daļā bija aramzeme, otrā daļā mežs.

Buliņu kalns – „Kalnabuliņi”, „Vidusbuliņi”, māja „Lejasbuliņi” saimniekam Leitānam iedalīta no Aizkujas muižas par labu darbu.

Kaupēru kalns – mājas „Kaupēri”, kur saimnieko Kārkliņi. Strādīgi un inteligenti, mājās virtuvē ūdens, zem mājas avots, arī ārpusē avots, kas vibrē, nākot negaisam. No Kaupēru kalna redzama visa Lubānas panorāma.

Andžu kalns – kādreiz dzīvojis pēc nostāsta akmeņu vēlejs Andžs.

Pendēra kalns – kalnā daudz lapsu alu, te bijušas ganības Kaļpiem, Raku-

ķiem, Baguņiem.

Pelnu kalns – te ogojot piemētoties vadātājs.

Kaļvu kalns – te pieiet „Pelsēnu” zeme. Pavisam trīs Pelsēni, tur arī Alīdas Čudes dzimtene. Turpat Rāvijas purvs līdz „Vīpūžiem” Oļu daļā, bagāts ar ogām, ezeriņos zivis. No Rāvijas ezera iztek upīte, bagāta ar vēžiem.

Viņu kalns – pie Brisku mājām. Kalnam slīpums uz vakara pusi, apkārt purviņi.

Rāvijas kalns – Brisku daļā, robežojas ar Pelsēnu daļu.

Breses kalns – mājas „Ganiņi”, te bija dzirnavas, upītē vēži un zivis. Kalnā rīkoja zaļumballes un Līgo svētkus.

Te, iespējams, izpaliek kāds kalna nosaukums, varbūt ir kāda neprecizitāte, jo vārdus mēdzam izrunāt un pierakstīt dažādi. Cik augstam jābūt, lai būtu kalns. Šoreiz te domāti vietu nosaukumi, kas nekatram ir zināmi un laika gaitā vispār pazūd. Labprāt gaidītu kādu jaunu ziņu, lai precizētu un papildinātu jau esošo materiālu.

Ingrīda Pureniņa,

A. Bieziņa muzeja vadītāja

Jaunumi bibliotēkās

Literatūras izstādes

Oktoīrī –

“Rakstniecei Mārai Svīrei – 80”
(03.10. - 20.10.);

“Rakstniekam
Aleksandram Čakam – 115”
(14.10. - 03.11.).

Novembrī –

“Rakstniecei Dainai Avotiņai – 90”
(04.11. - 16.11.).

Sarkaņu bibliotēkā

Aicinu jaunus dalībniekus!

Sarkaņu bibliotēkā
trešdienās plkst. 13:00
atsāk darboties radošās
darbnīcas.

**Pirmā tikšanās
16. novembrī.**

Dzejas pēcpusdiena Biksēres bibliotēkā „Sapņu atbalss rudenī”

Ir dzirdēts runājam, ka „*Septembrim piestāv dzeja*”, bet kāpēc gan ne oktobrim? Vēl aiz norasojušiem loģiem redzam kokus rotājamies krāšņos lapu mēteļos, nebaidīdamies ne no sala, ne vēja, kas nežēlīgi cenšas noraut kokiem krāšņo rotu. Jau oktobris, kas ierasto ainavu ir iekrāsojis dzeltenzaļos - oranžīgos toņos, pustoņos kā vēstījumu par rudens atnākšanu. Bet reizē tā ir laba zīme – atklāsme, pārliecība un apzināšanās, ka Dzejas dienu laiks vēl turpinās.

Siltajā 7. oktobra pēcpusdienā Biksēres pagasta zālē notika tikšanās ar četrām dzejniecēm: Daigu Akmentiņu, Laumu Daugišu, Annu Tomiņu un Antoņinu Lubeju. Muzikālais dziesmu ietērs gītāristam Egīlam Tomiņam. Katra no dzejniecēm bija ļoti atšķirīgas ar savu rokkrakstu, dzejas rakstīšanas manieri, skatījumu uz dzīvi un tās norisēm. Dzejas lasījumi bija izteiksmes pilni, gan arī smeldzīgi, sāpīgi, arī ar humoru, kopumā ļoti daudzveidīgi. Kamīnam sprakšķot un sirds siltumam plūstot, dzejnieces ar lielu sirsniību, emocijām bagātu dvēseles atklāsni piebūra telpu ar skaistu, stipru un aizkustinošu dzeju. Dzejas lasījumi sastāvēja no vairākiem cikliem: Rudens. Mirušo piemiņas laiks – Veļu laiks. Mātei. Bērnam. Ģimenei. Tēvzemei – Latvijai. Mīlestībai.

Daiga Akmentiņa. Visa dzīve ir veltīta medicīnai un pacientiem. Papildus medicīniskajai izglītībai ir izmācījusies

un nodarbojos ar „*Reiki*” dziedniecību trešajā līmenī. Dzeju raksta jau 15 gadus, līdz šim publicējusies sešos, bet lasīšanā ir izdoti pieci kopkrājumi. Dzeja publicēta vairākos žurnālos un laikrakstos. Raksta arī stāstus. Stāsts „*Mirkļis dzīvot*” ieguva godalgotu vietu konkursā un publicēts žurnālos. Dzīves lielāko prieku sagādā trīs bērni un nupat piedzimis mazmeitiņa. Dzejā raksta savas tā brīža emocijas, jo tā ir vieglāk pateikt vārdus nekā dzīvē. Daigas dzeja vairāk veltīta konkrētam notikumam vai cilvēkam, mīlestībai un attiecībām. Ir sacerēts dziesmai teksts „*Dāvāsim mīlestību*”, drīzumā iznāks disks. Lielākais mērķis dzīvē ir izdot savu autorgrāmatiņu, kas lielo izmaksu dēļ finansiāli pagaidām nav iespējams. „*Kad no kokiem sāk krist zeltainas lapas un laukā paliek vēsāks, vienīgā vēlme ir palīst zem segas ar siltu tējas krūzi rokās. Un lasīt, un ... sacerēt dzeju, vērojot, kā rudens pārvērš dabu raibā krāsu paletē,*” tāds ir Daigas dzīves moto.

Dzēves

*Nestaidziet aizlidot, brīvās dzēves,
Uz siltajām zemēm tik drīz.*

*Ņemiet dzīves pīlādžu rūgtumu
manu*

*Uz stiprajiem spārniem sev lidojot
līdz.*

*Aiznesiet rītausmas vēso rasu,
Kas acīs kā asaru pārles mirdz.
Veroties tālumā, kurp aizlido dzēves,
Mīlas skumju smeldzē ietrīcas sirds.*

*Nespēju dzērvju kļiedzienam žēlam
Iedot smeldzošās sāpes no pagātnes
līdz.*

*Par vēlu, lai varētu saulrietā pati
Doties tālumā līdzī, kur rītausma
dzimst.*

*Mēs nevaram kā dzēves nogurušo
kāsi*

*Savu likteni no jauna veidot, izmai-
nīt.*

*Lai pavasarī, atgriežoties jauniem
spēkiem,*

*Dzīvē var bez rētām skaistas rindas
ierakstīt.*

/D. Akmentiņa/

Lauma Daugiša – dzejniece, bērnu darza audzinātāja, bibliotekāre, aktrise. Publikācijas kopkrājumā „*Man vārds ir uz mēles*” 1. daļā (1997) un laikrakstā „*Druva*”. Dzimusi un augusi Cēsīs. Visu dzīvi veltī bērniem un strādā par bērnu darza audzinātāju. Ir trīs bērni un viens mazbērniņš. Pēdējos 40 gadus darbojas Cēsu Tautas teātrī. Piedalījusies dzejas uzvedumā ar Artūra Ruža un pašas sacerēto dzeju kā aktrise „*Sirdsvārdi jeb jūtu karnevāls*”. Iepriekš uzstājusies „*Leukādijā*” kā Cēsu Tautas teātra aktrise. 2014. gadā Lauma Daugiša pirmo reizi bija autora statusā. Viņa atzina, ka tas ir svarīgs pārbaudījums: „*Viens vari vārties savā sulā, draugi varbūt apjūsмо tavu dzeju, bet cik tas objektīvi... Tiekoties ar klausītājiem, var vislabāk redzēt, vai dzejas rindas spēj uzrunāt, aizraut. Ja klausās un pēc uzstāšanās pienāk un saka atzinīgus vārdus, tas laikam tomēr nozīmē, ka tas, ko daru, nav veltīgi.*”

Liels dzīves notikums bija Cēsu 800 un teātra 130 gadu jubilejā, kad kopā ar teātra aktieri un komponistu Juri Krūzi un režisoru Rasmu Bērziņu sarakstīja muzikālo uzvedumu „*Mazais princis*”. Lasīšanā ir izdoti pieci kopkrājumi. Dzejniece raksta vairāk mīlestības dzeju caur dzīves notikumiem un tās norisēm, tad vārdi plūst paši no sevis, atliek tos tikai pierakstīt. Lauma Daugiša neslēpj, ka īpašs brīdis ir

No kreisās: Antoņina Lubeja, Anna Tomiņa, Egils Tomiņš, Lauma Daugiša un Daiga Akmentiņa.

paņemt rokās grāmatu ar savu dzeju: „Tas ir kā punkts uz i. Tā ir reāli sa-
taustāma lieta, citādi dzejoļi stāv
plauktā, bet šī ir iespēja tiem ierau-
dzīt dienas gaismu un dāvāt prieku
arī lasītājiem.” Dzejniece ir ļoti prie-
cīga un gandarīta par dzejas pasākumu
Biksērē.

*Tu dzimusi starp rudens bērniem,
To dzīvei rudens krāsas klāt,
Un rudens vēju dotās dziesmas
Tev savā mūžā izdziedāt.
Ik grūtībās tev lepnai stāvēt,
kā mārīņrozēs salnās stāv,
Un atvasaras silto gaismu
Līdz pavasarim saglabāt.
Nāk rudens atkal tavā sētā,
Un vēl viens gads ir mūžam klāt.
Tas pildīsies ar priekiem, bēdām,
Varbūt būs mazliet bagātāks.*

/L. Daugiša/

Annas Tomiņas dzimtā puse ir Lu-
bāna. Visu dzīvi strādājusi par pārdevē-
ju. Ir trīs bērni un trīs mazbērni. „Mūza
atnāk naktī – tad ceļos un rakstu,”
šādu atziņu ir izteikusi dzejniece Anna
Tomiņa. Sevi gan par dzejnieci viņa
neuzskata, bet ar dzeju izvairās no vi-
siem dzīves sitieniem. Patīk rakstīt par
dabu, par attiecībām, par mīlestību.
Dzīves mērķis nebija publicēties, bet
ir četri kopkrājumi un autorgrāmatiņa.

*Es gribētu redzēt dienu,
Kad nevienam nav jāienīst,
Kad tikai laimes lieti līst.
Es gribētu, kā vārdi,
Vārdi smagi prom aizlīst.
Es gribētu dienu,
Kad saule visiem vienādi spīd,
Balti, balti mākoņi debesīs slīd.
Es gribētu
Vēju, kas rudzu vārpas glāsta,
Par smaržīgu maizes rīcieni stāsta.
Es gribētu...*

/A. Tomiņa/

Antoņina Lubeja dzimusi un augu-
si Rēzeknes novada Nautrēnu pagasta
Rogovkā. Pēc vidusskolas beigšanas
aizbrauca mācīties uz Rīgu prečziņi-
bu gudrības. Pēc skolas beigšanas no-
sūtīta strādāt uz Madonu. Tā kļuvusi
par madonieti un visi dzīvi strādājusi
vairumtirdzniecības sistēmā. Ir divi
bērni un trīs mazbērniņi. Dzeju rak-
sta vairāk nekā 20 gadus, ir iznākuši
septiņi kopkrājumi un sakomponētas
vairākas dziesmas ar Antoņinas Lu-
bejas vārdiem. Iedvesmu dzejot dod
daba, cilvēku likteņi. Patīk organizēt
pasākumus.

*Madona – pilsēta, kurā nedzimst
vējš, – pūšot no rietumiem, cauri iz-
skrien spējš. Madona – pilsēta, kur esi
gaidīts, mīļi uzņemts un ne jau projām*

*raidīts. Madona – cerīgu smaržā, Ma-
dona – maizes garšā, Madona – pie-
neņu zeltā, Madona – debesīs celtā,
Madona – dāliju liesmās, Madona –
skandēta dziesmās, Madona – ziemelī
aukstā, Madona – pacelta plaukstā.
Tevi mīlu kā savu māmiņu bērns, ap
tevi vijas jaunības sapnis pērns. Tu
rītos nāc miglas plīvurā tīta, Jāņos –
ozollapu vainagā vīta.*

/A. Lubeja/

Sevi pilntiesīgi piesaka rudens. No-
stalģisku atmiņu un smeldzes laiks.
Viņa baudīšanas, nobriedušu augļu un
sirds siltu sarunu laiks. Laiks, kad gri-
bas kavēties nebēdnīgās atmiņās par
vasaru, atrast iespēju aizbrīst līdz pe-
lēcīgi drūmajai jūrai, smelties dzestras
un dzirkstošas vēsmas, gūt mierināju-
mu pielijušā un pēc rūgtenas koksnes
smaržojošā mežā... Un vēl tas ir laiks,
kad mums gribas runāt dzejas valodā
un vārda spēku dalīt ar līdzcilvēkiem.
Tā aizritēja skaistā, emocijām bagātā
dzejas pēcpusdiena Biksēres biblio-
tēkā ar domu, ka mūsu dvēseles ir
kļuvušas bagātākas, skaidrākas un mī-
ļākas.

Didzis Akmentiņš,

Madonas novada Sarkaņu pagasta
Biksēres bibliotēkas vadītājs

No 17. septembra līdz 4. oktobrim Sarcaņu bibliotēkā bija apskatāma Martas Zepas rokdarbu izstāde. Čaklā rokdarbniece brīvajos brīžos darinājusi lupatu de-

ķīšus, paklājiņus un izšūtus spilvenus un, neņemot vērā cieņojamo vecumu, ar savu vaļasprieku nodarbojas arī šobrīd.

1. oktobrī jauktais vokālais ansamblis "Rondo" koncertēja Madonas pansionātā. Tas bija mūsu dziedošā kolektīva sveiciens pansionāta iemītniekiem Starptautiskajā veco ļaužu dienā, ko 1991. gadā pirmo reizi pasludināja ANO Ģenerālā asambleja, un tās mērķis pievērst sabiedrības uzmanību iedzīvotāju novecošanas problēmām, veco ļaužu dzīves grūtībām, vientuļajiem un vecajiem cilvēkiem.

8. oktobrī amatierteātris "Piņģerots" viesojās Bērzaunes pagasta "Pelādēs", kur izveidota piemiņas istaba Aleksandram Čakam. Dzejas dienu pasākumi šeit notikuši vairāk

nekā 10 gadus. Tradicionāli šī pasākuma organizators bija Rolands Ķemers. Šogad pasākumam cita pieskaņa... Atceres pasākums Čakam un arī Rolandam, kurš šī gada rudenī aizgāja aizsaulē. Pasākums pulcēja dzejas un Rolanda draugus no tuvākas un tālākas apkārtnes, kaimiņus un draugus. Skanēja dziesmas un dzeja, atmiņu stāsti... un pārliecība, ka ir jābūt kaut kādam turpinājumam šai skaistajai tradīcijai.

9. oktobrī "Kalnagravās" viesojās teātra studija "Teātris un Es", kas bērniem un viņu vecākiem izrādīja leļļu lugu "Kurš mežā saka oi-oi". Interesantais sižets saistīja visu apmeklētāju uzmanību. Pēc izrādes visiem bija iespēja bildēties kopā ar aktieriem un lellēm un cienāties ar sponsoru sagādātajiem kārumiem.

14. oktobrī Sarcaņu amatu skolā ciemojās Madonas un tuvējo novadu skolu mājturības un tehnoloģiju skolotāji, kuri iepazinās ar ēkas darbību un to, ko piedāvā apgūt vietējie meistari.

22. oktobrī Sarcaņu amatierteātris "Piņģerots" piedalījās amatierteātru festivālā "Tāda ir dzīve", kas notika Cēsu novada Vaives tautas namā. Mūsējie teātra mīļotājiem piedāvāja Ritas Missūnes lugu "Dāvana tantei". Kopā ar sarkaniešiem festivālā piedalījās amatierteātri no Skujenes, Raiskuma, Taurenes un Amatas.

Valdas K. teksts, foto no arhīva

Tas var noderēt

Laikā, kad veikalus plaukti pārpildīti ar veselību sološiem ārzemju superēdieniem, daudzi ir aizmirsuši vietējo zelta augu mārrutku. Nīprā sakne ne tikai atdzīvina ēdienu, bet arī izdzenā baciļus un apgādā organismu ar visiem vitamīniem.

Imunitātes stiprinātājs, asins tīrītājs, svarīgāko vitamīnu avots, vielmaiņas iekustinātājs, fizisks un garīgs tonizētājs, infekciju apkarotājs. Nav brīnums, ka līdz pat 16. gadsimtam Eiropā šo augu pazina kā ārstniecības līdzekli. Eiropiešu virtuvēs šī sakne ienāca vēlāk.

Mārrutki ir ierasta piedeva gan lauku ballītēs ar gariem koka galdiem, gan izsmalcinātos restorānos, kur pikanto sakni var sagaršot, piemēram, kādas miniatūras delikateses kumosā.

Mārrutki mūsu uzturā

Savvaļas mārrutks ir ne tikai garšaugšs, bet arī teicams ārstniecības augs.

Mārrutki ir bagātīgs C vitamīnu avots, tie palīdz atbrīvot organismu no gļotām, kas ir ļoti svarīgi, slimojot ar bronhītu, angīnu. Mārrutku sulā ir spēcīgi fitoncīdi. Viena tējkarote mārrutku satur tikai 6 kalorijas, 1,4 gramus oghidrātu, 14 mg sodas, 44 mg kālija, 9 mg kalcija, 5 mg fosfora.

Tā kā mārrutku sula satur stipras ēteriskās vielas, mārrutkus sasmalcina putriņā un pievieno citronu sulu (150g mārrutku pievieno 2 – 3 citronu sulu). Iegūto maisījumu lieto 2 reizes dienā pa pustējkarotei pirms ēšanas. Mārrutku putriņas un citronu sulas maisījums nekairina nieres, žultspūsli un gremošanas trakta gļotādu, kas ir ļoti svarīgi, ārstējot

dažādas saaukstēšanās. Mārrutku sulai piemīt spēcīga urīndzenoša darbība, slimojot ar tūsku. Mārrutki ierosina apetīti, regulē kuņģa un zarnu darbību.

Pēc mārrutku sulas lietošanas vēlams 10 minūtes neēst un nedzert.

Mārrutku sulu nevajadzētu dod bērniem, kas nav sasnieguši 4 gadu vecumu, tā nav ieteicama arī cilvēkiem, kam ir problēmas ar nieru slimībām.

Mārrutku sula var kairināt arī kuņģa sienīgas, tāpēc cilvēkiem ar kuņģa darbības traucējumiem un zarnu trakta iekaisumu sulu jālieto īpaši uzmanīgi, vēlams iepriekš konsultējoties ar ārstu.

Saberztas mārrutku lapas var likt uz brūcēm, tās pasargā no inficēšanās. Mārrutku lapas mazina tūsku, kas sākas pēc bišu un lapsēņu kodieniem.

Un vēl divas receptes, ko var viegli pagatavot un būs laba piedeva pamatēdienam.

Sibīrijas mērcīte

Sastāvdaļas (divām 0,5 litru burkāms): 1kg tomātu, 300g nemizotu mārrutku, 2,5 ķiploku galvas, ēdamkarote sāls, divas ēdamkarotes cukura, nedaudz eļļas.

Pagatavošana: Tomātus sagriež uz pusēm, izgriež cietos kātiņus. Notīra ķiplokus, nomizo mārrutkus un sagriež uz pusi mazākos gabaliņos nekā ķiploku daiviņas. Visas sastāvdaļas maļ labā gaļas mašīnā. Kad viss samalts, masai liek klāt sāli un cukuru. Pilda izkarsētās burkāms, pa virsu uzlej pāris ēdamkaroti eļļas, kas neļaus sarūgt. Glabā aukstumā.

Mārrutki ar citroniem

Sastāvdaļas: 600g nemizotu mārrutku, 500g citronu, 2 ēdamkarotes cukura, tējkarote sāls, līdz 100g ūdens (pievieno pēc vajadzības).

Pagatavošana: Nomizo un sulu spiež sasmalcina mārrutkus. Biezumus un sulu sajauc kopā. Ar rokām vai mehāniski izspiež sulu no citroniem, pievieno mārrutku masai kopā ar sāli, cukuru un ūdeni. Visu samaisa un pilda burkāms. Glabā aukstumā.

Materiāls no interneta

Topinambūrs mūsu ēdienkartē

Topinambūru ir vērts uzteikt – tas ir ne tikai čakls augšanā, topinambūra bumbuļi ir veselīgi un ar tiem var droši papildināt ēdienkarti, gan nograujošot pa kādam bumbulim, gan pagatavojot salātus un sulas.

Topinambūru mēdz salīdzināt ar kartupeli – abi aug zemē, abiem veidojas bumbuļi, tomēr ar to arī līdzība beidzas. Atšķirībā no kartupeļa, kas satur raksturīgo cieti, topinambūra slepenais ierocis ir inulīns. Ar to tas ir izpelnī-

jies veselīga dārzena slavu. Tiesa, var uzskatīt topinambūru par zālēm pret kaitēm. Zināms, ka, piemēram, viena divas deserta karotes topinambūra sulas pirms ēšanas veicina kuņģa un zarnu trakta darbību. Topinambūrs, lietots uzturā, piedalās holesterīna līmeņa regulēšanā, neļaujot asinsvados nogulsēties sliktajam holesterīnam, un tas pat spēj izvadīt no organisma smagos metālus.

Topinambūra dzēriens

Šādi inulīna dzērieni labi noder brokastīm un ēdienreizi starplaikiem gremošanas uzlabošanai.

Divas daļas topinambūra sulas sajauc ar vienu daļu ābolu, upeņu vai skābo ķiršu sulas un tūlīt pasniedz.

Musle brokastīm (4 personām)

Sastāvdaļas: 400g svaigu topinambūra bumbuļu, 2 āboli, 4 ēdamkarotes citronu sulas, 40g sasmalcinātu mandeļu, 250g dabiskā jogurta, 100g auzu pārslu, 50g topinambūra sīrupa.

Pagatavošana: Svaigus topinambūra

bumbuļus rūpīgi nomazgā tekošā ūdenī, nomizo un sarīvē. Ābolus nomizo un mīkstumu sarīvē. Visu sajauc un tūlīt apsmidzina ar citronu sulu, lai nebrūnētu.

Mandeles, jogurtu un auzu pārslas ieauc masā un saldina ar topinambūra sīrupu. Uzturā lieto uzreiz pēc pagatavošanas.

Svaigie salāti (4 personām)

Sastāvdaļas: 4 ēdamkarotes lazdu riekstu, 600g nomizotu topinambūru, 2 āboli (labāk skābāki). **Mērcei:** 1 ēdamkarote augļu etiķa, 4 ēdamkarotes dabīgā jogurta, 1 ēdamkarote saulespuķu eļļas, 2 deserta karotes brūnā cukura, sāls, pipari (svaigi malti).

Pagatavošana: Riekstus rupji sasmalcina, topinambūrus un ābolus mizo, rupji sarīvē un sajauc ar riekstiem, augļu etiķi, jogurtu, eļļu, cukuru, sāli un pipariem, sajauc un pārlej salātiem.

Materiāls no žurnāla "Ievas Māja"

Apsveikumi

Sveicam nozīmīgās dzīves jubilejās septembra un oktobra jubilārus!

Šai dienai jābūt neaizmirstamai bezgala daudzo dienu virknē. Lai tajā ir smieklī un dziesmas, un mīļi, tuvi cilvēki, un jaunas cerības, jauni piedzīvojumi un jaunas iespējas! Apsveikumu, tostau un līksmības vidū atrodi brīdi, kad pamest skatu uz skaistākajiem mirkliem pagātnē un apjaust to, cik daudz laba un gaiša var piedāvāt nākotne.

Lai tev nekad nepietrūkst darāmā darba, lai nepietrūkst iespēju, draugu tuvuma, mīlestības un sirdsmiera! Skaties nākotnē ar cerību, drosmi un apņēmību, ar spar un līksmu prātu! Jo šīs ir tās lietas, no kurām var veidot dzīvi, kādu patiešām ir vērts dzīvot.

18 gadi

Adriāns Anševics 04.10.

50 gadi

Normunds Zvaigzne 17.09.

55 gadi

Zigurds Simtnieks 01.09.

Inese Breča 02.09.

Inita Ūbele 10.09.

Daina Vabule 07.10.

Sarmīte Melngaile 22.10.

60 gadi

Pēteris Toks 05.09.

Valija Kasinska 17.10.

Dainis Norvelis 21.10.

65 gadi

Jānis Kalniņš 27.09.

75 gadi

Jevgenija Mašņikova 12.09.

Anita Jansone 23.09.

80 gadi

Velta Aija Dimpene 23.09.

Veronika Borkovska 29.09.

Skaidrīte Vorslava 01.10.

Andrejs Ierags 11.10.

Jānis Āboliņš 20.10.

85 gadi

Broņislava Kāzniece 03.09.

Virma Bandere 13.10.

90 gads

Skaidrīte Kurzemiece 13.10.

Afiša

“KALNAGRAVĀS”

29. oktobrī plkst. 22:00

Balle kopā ar grupu “APVEDCEĻŠ”

Ieejas maksa 5,00 eiro

Darbosies kafējnīca

Iespēja rezervēt galdiņu

18. novembrī plkst. 15:00

koncerts

“Latvija – mana un tavējā”

Piedalās Sarkaņu pagasta amatiermākslas kolektīvi

Ieeja bez maksas

18. novembrī plkst. 22:00

Svētku balle kopā ar grupu “ZEĻĻI”

Ieeja 4,00 eiro. Novembra jubilāriem ieeja bez maksas

Darbosies kafējnīca. Iespēja rezervēt galdiņu

2. decembrī plkst. 19:00

koncerts

“Dziesma Sarkaņos” Ziemassvētku noskaņās.

Ieejas maksa 2,00 eiro

Plkst. 22:00

Balle kopā ar grupu “Kompromiss”

Ieejas maksa 4,00 eiro

Koncerts+balle= 5,00 eiro

17. decembrī iedegsim svētku eglī “Kalnagravās”.

Pēc tradīcijas iedegt pirmās gaismiņas svētku eglē uzticam savējiem – cilvēkiem, kas ikdienā ir mums līdzās un dara labus darbus. Un nav svarīgi, cik lieli ir šie labie darbi. Galvenais, lai tie kādam sagādātu prieku vai dzīvi padarītu krāsaināku un gaišāku.

Gaidīsim ieteikumus, kuri tad būtu tie cilvēki, kas gada vistumšākajā laikā iedegs simbolisku gaismu pagasta svētku eglē.

Savus ieteikumus iesniegt elektroniski –
valda.kalnagravas@inbox.lv

vai personīgi pagasta pārvaldē līdz 12.12.2016.

Sēru vēsts

Vienai dzīvei vieni vārti

Saules gaismai atvērti.

Žēl tikai, ka nezīnām,

Cik ilgi vaļā mums tie ir.

Pa mūžības taku aizgājis

Jānis Pujats (03.12.1956.-03.10.2016.)

SARKAŅU PAGASTA PĀRVALDES IZDEVUMS

Izdevējadrese: Sarkaņu pagasta pārvalde, Madonas novads

Izdevuma redaktore Valda Kļaviņa, tel 29424739, e-pasts: valda.kalnagravas@inbox.lv

Redkolēģija Inga Bārbale, Inese Sudāre, Andris Trečaks

Iespiests SIA “Erante”, Madonā, Saieta lauk. 2.

Datorsalikums. Ofsetiespiedums.

Par rakstu saturu un faktu precizitāti atbild autors